

سُرُورِ اِسْمِی اَبْریتِ پارِی

مرتب

احسانِ اَمْرِ اَطْمِی

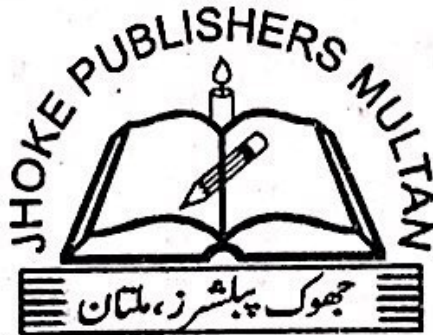
سراٹکی بیت بازی

(مُرتب)

احسان اعوان

0345-8711418

0302-7642151

جھوک پبلشرز دولت گیت ملتان

061-4511568-0308-7385765

جملہ حقوق محفوظ ہیں

کتاب داناں:	سرائیکی بیت بازی
مرتب:	احسان اعوان
کمپوزنگ:	شبیر احمد بلوچ 0346-0232873
سنگھار	سانول احسان اعوان، حاجی عمید احمد دھریجہ
ٹائٹل:	زبیر دھریجہ
چھاپہ خانہ:	جھوک پرنٹرز/ملتان
میل:	40 روپے
تاریخ اشاعت:	اگست 2016ء

ملن دے پتے

☆ الہی بخش بک سیلز سکول بازار رحیم یار خان ☆ المدینہ بک سنٹر نزد اے سی کورٹ علی پور ☆ چنگہ انی نیوز ایجنسی ہیڈ بک انی شریف ☆ عاشق کتاب گھر چوک گھنٹہ گھر لیاقت پور ☆ الحمید پوسٹر ہاؤس لاری اڈا سبزی منڈی روڈ بہاول پور ☆ فرینڈز بک ڈپونور پور نورنگا (چکر) ☆ گبول بک ڈپو بھونگ شریف ☆ الغفار بک سیلز چوک منیر شبیر احمد پور شرقیہ ☆ ماجد اولڈ بک سیلر اندرون بوہڑ گیٹ نزد پینپل والی مسجد ملتان ☆ شیخ محمد حسین بک سیلز فوارہ چوک جھنگ صدر ☆ سٹی کتب خانہ اینڈ سپورٹس کارنر اندرون شی پلازہ جام پور منڈا نیوز شاہد کتاب گھر حاجی پور روڈ فاضل پور ☆ مشتاق بکڈ پواندرون تحصیل بازار نزد تھانہ سٹی احمد پور شرقیہ ☆ ناصر بھٹی کتاب گھر محلہ پٹھانانوالہ نور پور تھل ☆ رفیق خان پوسٹر ہاؤس چوک بخاری کبروڑ پکا ☆ سہیل جنرل سٹور خان گڑھ ڈومہ ☆ عزیز برادرز تاجران کتب اردو بازار بھکر ☆ دارالکتاب پبلشرز بک سیلر شیئرز کالج روڈ لیہ ☆ خواجہ محمد یعقوب بک سیلر پچھادی بازار خان گڑھ۔

سرائیکی بیت بازی

غزل فارسی توں اردو اچ آئی اے۔ غزل کیا ہے؟ کوئی آکھدے جو غزل دا مطلب محبوب نال ڳالھ مہاڑتے کوئی اینکوں ”غزال“ دے حوالے نال آکھئے جو چڈاں شکاری داتیر ہرڻ کوں لڳے تے دل ہرڻ دے منہ اچوں جیرھی آواز نکلدی اے اونکوں غزل آکھدن۔ سچ تاں اے ہے جو اہل علم دیاں اپٹیاں اپٹیاں ڳالھیں تے اپٹیاں اپٹیاں وضاحتاں ہن۔ میکوں تاں اتنا پتہ ہے جو جیرھی ڳالھ ڏولائیں اچ سمجھ آونجے اونکوں شعر تے ولا پنج ست یا ڏاھ پندرہ یا ایس توں ودھ بے تیں پے ونجھو، شعریں کوں کٹھا چا کرو تاں او غزل بن ویندی اے۔ میکوں اے ڳالھیں اچ احسان اعوان دی کتاب ”سرائیکی بیت بازی“ کولہ ڏیکھ تے یاد آئن۔ بیت کیا ہن؟ دراصل اے غزلیں دے شعر ہن، سرائیکی اچ شعر کوں اساں ”بیت“ وی آکھدوں تے اے شعر غزل دے باغ دے پھل ہن جہاں دے آپو واٹے رنگ تے آپو واٹے خوشبو اے۔ بیت بازی دی ایس پہلی کتاب کوں اساں گلدستہ وی آکھ سگدوں۔ ایس گلدستے کوں تیار کرن تے اینکوں سوہنے انداز نال پیش کرن اچ احسان اعوان جیرھی محنت کیتی اے اوندی تعریف نہ کرن احسان فراموشی ہو سے۔

بیت بازی دا اے گلدستہ نویں یعنی جدید شاعری توں انتخاب اے۔ باقی کتھائیں کتھائیں کلاسک وی آویندے۔ شعریں دی چون اچ احسان اعوان سارے وسیب کوں نال رلائے میں ڏٹھے جو روہ، روہی، تھل، دمان دے شاعر ایندے وچ موجودان۔

ظہور دھریجہ

جھوک سرائیکی ملتان

آپ کوں وی ملن توں رہ گئے ہیں
ہن تاں نکھوٹ دے ڈر وی نہیں رہ گئے

(عزیز شاہد)

آپٹے گروان کوں محفوظ جے رکھنئیں کہیں
ذات دی صلوة پڑھ پڑھ کے شکارے آپ کوں

(خسین گوہر)

آ گئے ہوں اساں وی کربل وچ
پہرے لگ بگن چودھار پاٹی تے

(امان اللہ ارشد)

آپ پدا ریہاں چراغاں نال
ایں تیڈا انتظار کیتا ہم

(ممتاز حیدر ڈاہر)

آدمیت دا جیڑھا دشمن ہے او ابلیس ہے
 توٹے جو پاوے جنم آدم دے گل گارے کنوں
 (قیس فریدی)

آکھ ڈیویں اُس نون وی ساڈے سلام
 جے کتھائیں کوئی خستہ جاں ملے
 (سید نصیر شاہ)

آیا نہیں اہ تیں میکوں جیوں دا سلیقہ!
 حق گوئی کوں ہن تیں وی میں ایمان سمجھداں
 (پیر اندسوز)

آپ اپٹے کول اپنی آسمانی رہن ڈے!
 ساڈے سرتے دھوڑ دی چادر نشانی رہن ڈے
 (سرور کربلائی)

آویں تیڈے ہاسے، جے نہ آویں تیڈے ہوسوں
 اے چاندنی ہے چار ڈینہواراں، اوکوں آکھیں
 (شفقت بزدار)

﴿ الف ﴾

او میں توں ایویں پردہ کریندا ہے شہرِ وِج
سورج تہوں جیویں پردہ کریندی ہے چاندنی

(سید محسن اقبالی)

اساں خیرات کیتی ہی فقط مینہ واسطے مولانا !
انہاں معصوم فصلاں تے کینہاں کم ہائینا نویں دا

(حسین گوہر)

اساں مدت کولہوں ہیں تس دے ہیلک
توٹے دریا گزر دے نال ساڈے

(اقبال سوکڑی)

اتھاں سچ دی سزا اے ہے جو سر سولی تے چڑھ ویندن
اتھاں کے سوچ تے ارشد کریندی گال رہندی ہے

(امان اللہ ارشد)

اہلِ دانش زہر پیندے، سُولی چڑھدے رہ گئے
بے دماغاں دی ہمیشہ حکمرانی رہ گئی

(سید نصیر شاہ)

اَہِ تائی تیڈے باجھ جیڑھے جیندے پئے ہن
محبوب انہاں لوکاں دے دل ڈیکھ جگر ڈیکھ

(سرور کربلائی)

اللہ چاٹے جو کیہاں سوچ دا موسم آ گئے
سارے نینگر میڈی وتی دے پکیرے لگدن

(قیس فریدی)

او لوک ان پرست ہن میں ہاں انا پرست
اے اختلاف میڈا قبیلے دے نال ہے

(شفقت بزدار)

اے میڈے دورداموسی خداکوں ونج کے آکھیں چا!
میڈی وتی دے لوکیں دے گزارے ٹھیک نی ہوندے

(منظہر قلندر اٹھی)

اُن جاڻ بن تے ملدا ہے ہک شخص جاڻ تے
مکریا ودے سُجاڻ توں میکیوں سُجاڻ تے

(ریاضِ رحمانی)

انجم توٹے توں رازِ محبت کوں لکھ لکھ
دنیا دی اکھ توں کجھ وی لکاوڻ محال ہے

(انجم لاشاری)

اے پوری تھیوے نہ تھیوے، مگر بے کار نہیں ویندی
دُعا سا کر توں منگی رکھ، دُعا جاٹے، خُدا جاٹے

(شا کر شجاع آبادی)

ایں طرح آئے ہن حیاتی دے میڈے ساہ بگٹیویں
جہڑا وی گزرا ہے او ساہ چھیکڑی محسوس تھئے

(مشکور قطب پوری)

اُشتر توٹے مجبور ہیں، خود دار وی بھر پور ہیں
مسجد مندر جھکدے نیسے، ملیسی خُدا رستے اُتے

(عبدالرشید اُشتر)

ایڈا ظالم ہا زہر نیناں دا !
ہاں تے نیلے نشان تھی گئے ہن

(محمور قلندری)

اسا کوں خوف کیہ مجبور اساں وعداں دے پکے آں
جہڑے کر کے نبھاندے نہ انہاں کوں ماردا وعدہ

(مجبور عیسیٰ خیلوی)

اساں ڈوہاں دا وعدہ ہا جو مرداں تیں وفا کرسوں
ڈسا محمود وعدے وچ خیانت پہلے کیس کیتی؟

(محمد محمود احمد)

او ذہن جیندی ذہین ضربت پہاڑ کٹن خیال رکھے
قدم قدم تے ادیب کیتے ہمالیہ ہے حقارتیں دا

(مصطفیٰ خادم)

اونکوں اپٹا مسیحا من گھدے میں
جیر دھا ہتھیں پلا ڈیندا زہر ہے

(سفیر لاشاری)

بعد تیڈے پیار دی عادت جو ہئی
دشمنیں کوں پیار کرٹا پئے گیا

(اقبال سوکری)

بعد تیڈے ، تیڈے غم دا احسان ہے !
کئی ڈینہواریں دی ساکوں سنگت ڈے گیا

(امان اللہ ارشد)

بندہ مردے ہک دفعہ پر اے خدا میڈے کہتے
ہر قدم تے موت کیوں ہے زندگی دے روپ وچ

(شا کر شجاع آبادی)

بس ہک دفعہ تاں سیں انجم دے نال کھل تے پول
حیاتی کہتے فضا سازگار کہتی ونج

(انجم ایشاری)

بروقت نہ کوئی آسکیا کچھ کم جو ضروری آئے ہن
ہن آوے کوئی یا نہ آوے ہر کہیں دی ضرورت مک: گئی اے

(سید نصیر شاہ)

بغض و نفاق ، ظلم دے سیلاب دے اگوں
غزم و عمل یقین دی دیوار بن ونچو !

(سرور کربلائی)

بدلن راہ سبھے دریا تیڈی اکھ دے اشارے تے
جے ہمت ہی میڈی اکھ توں نکلد اینر جھل کوئی

(مصطفیٰ خادم)

بے رُخی محفل جے چا کیتی ہے توں رُس کے نہ ٹر
کیں بھلا بھج کے پچھوں تیکوں مناوٹن آوٹے

(مشکور قطب پوری)

بس طبیعت نہیں منی بیعت کیتے
راہ دے وچ دربار گئی تھوڑے نی اے

(اصغر گورمانی)

پول نی سبکدے جے اپنی گالھ پہلے تول تے
ول میڈے جذبات تولن پئے گئے ہن لوک کیوں؟

(قیس فریدی)

پڈدے سچھ دے نال پڈداڈ لیکھ کے خوش نہ تھیوانے
میں ابھردا پیا ہوساں پئے شہر وچ کل شام تیں

(حسین گوہر)

پول کیا قیمت ہے جانی ، جے کڈی
مصطفےٰ خادم کوں وکٹا پئے گیا

(مصطفےٰ خادم)

پہوں اوکھا ہے بگل رکھٹا کہیں تیز خنجر تے
ہے رسم وڈی ادھی ادا کون کریسی

(مشاق سبقت)

ہوں اوکھا ہے اچکل پیار کرٹا
 کرتے ، نہ کرتے ، کیا کرتے ؟

(امان اللہ ارشد)

پے دے فن ایچ عیب گولن عام ہے ایں دور وچ
 اپنی نادانی وی ہر بندے کوں دانائی لگے

(ریاض رحمانی)

پئے لوک وی تیں وانگ آھن توں وی انہیں وانگ
 جگ نال گزر گئی یا تیڈے نال گزر گئی !

(سرور کربلائی)

ہوں جھکیاں ساڑ کے کیتا ہے تعمیر اے محل عظیم الشان
 کیا علم جو موقع وی مجلسی تینوں خوشیاں نال ہنڈھاوٹ دا

(سید نصیر شاہ)

پیا فرق نی جے کوئی اساڈی سُنچاٹ دا
 قاتل کوں میڈے چہرے وی معصومیت نہ ڈنے

(ممتاز حیدر ڈاہر)

بچے توڑ یا رُل مرے کوئی سفر وچ
تکھوتے نی ڈیہدا کڈیں وقت کھرتے

(قیس خریدی)

چھ انہاں دی اکھ کنوں کیا ہن جگاریں زے عذاب
ڈیندے اندھے تھی ویندن جورات دے چنتے دیونج

(عزیز شاہد)

پیار ارشد ملیا بھاویں نفرت ملی
جو وی ڈے گیا تیڈی معرفت ڈے گیا

(امان اللہ ارشد)

پتھردی دیوار اچیری ہن تاں وچالے اٹھ گئی اے
میڈی انا دمسئلہ وی ہے، تیڈیاں بے پروایاں ہن

(سید نصیر شاہ)

پُچ سگدا ہاں وچ قد میں دے بھن کوٹ قضا دے
ہک واری میڈا ڈھول میکیوں یاد تاں کر ڈیکھ

(سرور کربلائی)

پچھاواں ڈیکھ کے ڈھلدا میکیوں کوئی یاد آویندے
میکیوں ہر روز ہُن پچھلے پہر توں خوف آندا ہے

(منشی منظور حسین)

پتھریں دے مزاج نہیں ہوندے
لوک پتھر مزاج ہوندے ہن

(محمور قلندری)

پیار دا ناں کے چاچیم مظہر
تھی گئیئے سارا شہار مخالف

(مظہر نیازی)

پی گیاں ہنجواں دا ساگر میں
تپدے تھلاں دی پیاس ہے جیویں

(ستیا نند جاوا)

توں کتنے توٹی روکیسیں انہاں کوں پولٹ توں
جہاں دے جسم تے ہر زخم وات وانگے ہے

(ممتاز حیدر پڑاہر)

توٹے آسمان تیں ساڈی حویلی دیاں دیواراں بن
ولا وی قد اوئیں اچا ہے دھرتی دے خداویں دا

(حسین گوہر)

تائیوں ہک جھا ٹک کے پہہ نہ سگدا ہاں
سندھ دریا دا پاٹی احسن چکھا ہے

(محمد سلیم احسن)

توں قیامت دا صرف سٹدا ہیں
ساڈے پاسے تاں ائی ودی رہی ہے

(محمود قلندری)

تیں توں وکھرے پہوں مہ سال گزارے ہن
لکدا ہے اس سال دا ساوٹ مشکل ہے

(سید نصیر شاہ)

تیکوں بے وفا کیوں سڈیندی ہے دُنیا
ایہو سوچ تے میں تیڈا یار بن گیاں

(قیس فریدی)

تریہہ تریہہ کریندیں مر گیا تریہہ توں جیلے غریب
وَل وسدی رہ گئی لاش تے برسات دیر تیں

(سید محسن نقوی)

تیڈے سر دا سایہ ولا کیوں نی آیا
رقیبیں دے مہٹے جھلیندیں گزر گئی

(احمد خان طارق)

توں لاتے تہمت نویں اسال تے اساڈ اڈس کیا وگاڑ گھنسیں
ایہو جھیں الزام جتڑی جیوی ہزار مونڈھے تے چئی ودے ہیں

(امان اللہ ارشد)

توٹے میڈیاں وِسمیاں اَکھیں ہالیاں ہگیاں
 وِل وی نہ تھئے ختم اندھارے راتیں دے
 (شکلیں پتانی)

تیں لا کے جندرے مسیت کوں سا کوں چہہ ڈتی ہے
 اساں تاں پروردگار تاٹی ضرور ویسوں
 (ریاض عصمت)

توں مالک ہیں تیکوں آکھن میکوں اچھا نہیں لکدا
 تیڈے باندیں تے بر دیں دی طلب کیا ہے، کڈا ہیں سوچی
 (عبدالرشید اشتر)

تہوں سولی دی سک دے نال ساحل لفظ لکھدا اپیاں
 سُنجاٹن واسطے کتے جیویں قبریں تے لیندے ہن
 (ساحل بزدار)

تیکوں اے بے زبان رعایا کیوں لگی؟
 اے بادشاہِ وقت حکومت دا حال ڈے
 (محمد محمودانند)

توں کیوں روندیں، روون تیڈے دشمن سانول!
 رووٹ نال تاں پیاردے پندھ آسان نہیں تھیندے

(شفقت بزدار)

تیں کیوں چا اپنے قول و سارے جواب ڈے!
 پکھدن اے تیں توں پیاردے مارے جواب ڈے

(مجبور عیسیٰ خیلوی)

تیڈے من کوں بھا گیا رُسٹ رُساوٹن روز دا
 میڈے تن کوں کھا گیا ول ول مناوٹن روز دا.

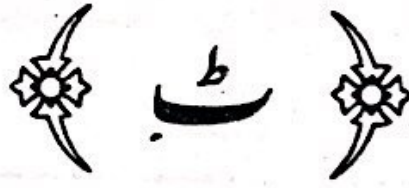
(نادر قیصر اٹھی)

تیڈا شہر نی جادو نگری ہے
 ہر بندہ جادو گر لگدے

(ہیرا نندسوز)

تہوں سچن دے ملاپ توں ڈرداں
 مل کے نکھوٹن عذاب تھی ویسی

(اقبال سوکڑی)

ٹراں مقتل دے وچ سر چاتے گوہر
میڈے ہتھ تے میڈا کردار ہووے
(حسین گوہر)

ٹیک ڈے میڈی انا دے ڈھبندے ہوئے آسمان کوں
ہنج ستارے ہن تان میڈے پیر تک آوٹ لکین
(عزیز شاہد)

ٹر گین حیاتی دیاں اُمیداں تیڈے ویندئیں
تانگھیں دے اندر ساہ اُدھارے تے کھڑے ہیں
(امان اللہ ارشد)

ٹور کے پڑا بربادی دے سفران تے
انج تماشے ڈیدھا رہسی ساحل کیا ؟
(سید نصیر شاہ)

ثابت قدم من اہج تک سوچاں دے قافلے
حالات بھاویں راہ تے پہرہ پلھا ڈتے
(شاگر شجاع آبادی)

شنا شہر یاراں دی ہرگز نہیں کیتی
اساں ظالماں دی مذمت کیتی ہے
(بدر جہانگیر شاہ)

ثانی کوئی نی نظریا میڈے جانی دا !
ایں کائنات کوں خوب میں ڈٹھا بھالا ہے
(محمد اقبال عامر)

ثابت جے جرم تھیوے بیشک نہ معافی ڈیویں
دن جرم دے سزائیں وِلدار ٹھیک کاسی
(حافظ اعظم فتح پوری)

جیندی کوئی ضرورت ہی ، اوہا خوبصورت ہی
مطلبی زمانے وچ پیار کون ڈیہدا ہا !

(امان اللہ ارشد)

جیکر توں ہیں خدا تاں میڈی اتی گالھ من
یا سجدے نہ کرا یا خیالِ انا نہ ڈے

(قیس فریدی)

جڈاں سمجھ ڈیکھدے اپنے اگوں ڈیوا کوئی بلدا!
کیڈا کم ظرف ہے اوقات دا مہٹا ٹھکا ڈیندے

(حسین گوہر)

جیون دا شوق ہی تاں اے ترہہ پی کے جی ڈکھا
جے خود کشی کریں تاں سمندر قریب ہے

(سید محسن نقوی)

جے کجھ ڈیسوتاں بسم اللہ، جے نہ ڈیسو خدا حافظ
ڈوہیں انگلیں اتوتے چا، دُعا ڈے کے ٹریے ویسوں

(احمد خان طارق)

جنازے نال خلقت ڈیکھ سوچم
مرٹ دے بعد کتنا پیار ملدے

(ریاض عصمت)

جتھ رات پئی گھن کے تیڈی یاد ستے پیوں
سرور جھیں ملنگیں داتاں گھر پار نی کوئی

(سرور کربلائی)

جتنی دہشت ناگ دی سڈا ریہاں اتنی نہ ہی
کل جو ڈنگیا ہس تاں میکوں آدمی محسوس تھئے

(مشکور قطب پوری)

جوڑے ظہیر میتھوں قسمت دی بازی گھن گئے
زُلفاں سچن دیاں وِچ راتیں گزار ڈیندن

(محمد ظہیر احمد)

جیوں وی ہتھ ملایا اُس نوں سمجھا جگری یار
سانوں لکھاں وار اُجاڑا ساڈے حُسنِ ظن

(سید نصیر شاہ)

جاں سری دے پھلاں دی میں پیلک ڈیکھاں
مکھڑے مجبوراں دے اگوں تر تر پوندن

(محمد سلیم احسن)

جڈاں فاتحہ ونج مزاراں تے آکھیں
مظفر دی مخلص قبر یاد رکھیں

(جہانگیر مخلص)

جہاں کوں لفظ آلاوڻ دے کاڻ نی لبھدے
اوہے وی خود کوں سمجھدن پیمبریں وانگے

(ممتاز حیدر ڈاہر)

جے توٹی حیاتی ہے تیڈی نوکری ڈیوں
کوڻ آہدا ہے صفر تیڈا در چھوڑ گیا ہے

(صفدر گربلائی)

جہاں کوں سدا خوف راہندا ہے گھر دا
عدالت دے وچ صاف گل کیا کریں !

(محمد ظہیر احمد)

جُل مناؤں سانول کوں پیریں ڈھبہ کرائیں
ایں دفعہ دستار کوں نہیں ڈیکھٹاں

(ریاض عصمت)

جاٹ تے ڈینہ دا تارا میکوں ، ہر کوئی حیدر
سجھ دے اُبھرک دی خبر میڈی زبانی منگدے

(ممتاز حیدر ڈاہر)

جیں جنازے کوں ہا مونڈھا ڈیوٹا
قاتلاں دا او میکوں سنگی ڈسم

(محمد سلیم احسن)

چلو کہیں ننگے سر دی چھاں گویے لہجے
جو سمجھ نیزے برابر آ گیا ہے

(عزیز شاہد)

چُک کے میڈے لفظ جس نوں ایہ تو انائی ملی
پہلے پتھر کیوں مینوں اُس شخص مارے سوچٹا

(سید نصیر شاہ)

چڑھاوو میکوں دار تے خوش نصیبو !
کہ نادار تھی تے میں خود دار بن گیاں

(قیس فریدی)

چندر اوندی گلگی دے بیچ ڈیکھوں
ایں بہانے سلام تھی ویسی

(سید محسن نقوی)

چندر کوں تاڑتے نہ ٹر ارشد
 راہ اُتے پن فقیر ، ڈیہدا ونج

(امان اللہ ارشد)

چوڑویں دا چن گرہن توں چھٹ ونجے
 مکھ توں پک پاسے ذرا توں وال کر

(فیض بلوچ)

چنگا ہی او دور پراٹا
 لوک منافق گھٹ ہوندے ہن

(محمد ظہیر احمد)

چپ دا ڈانور اندر پہہ گے
 ہونٹھاں اُتے جالے تھی گن

(جہانگیر مخلص)

چنگا کم تاں کھاتے اپٹے پوندا ہے
 بھیڑے دا الزام خدا تے لگدا ہے

(محمد سلیم احسن)

حسین تے مہربان لوکو !
تساں نہ ہوووتاں مَر و نَجیجے

(انجم ایشاری)

حیاتی ساری تیں پیتا ہے حسرتیں دا زہر
کمال ہے جو ولا وی توں قیس مَر نہ سکیا

(قیس فریدی)

حرفیں کوں کجھ سوچ سمجھ تے ورتیا کر
منہ توں نکلتا لفظ پرایا تھی ویندے

(عزیز شاہد)

حیاتی دے سفروچ توں ساکوں مل پئیں، جے نہ ملدا!
ایویں لگدا زمانے تے اساں بیکار آئے ہاے

(امان اللہ، بشیر)

حج ہے اول مکھڑے دا ڈیکھن
گھر دلبر دا مکہ ساڈا

(محمد سلیم احسن)

حسن دی خیر سلامت رہون پہچاناں دے پھل
لعل لباب تے کھلن ہمیشہ مسکاناں دے پھل

(سید نصیر شاہ)

حقیقی تے مجازی عشق وچ ہے فرق بہوں سارا
میڈا محبوب میڈو ٹر کے آوے میں نمہی آہدا

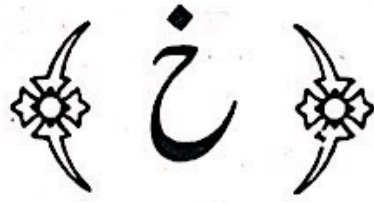
(ریاض عصمت)

حیاتی تئیں کوئی ارمان پورا نہیں تھیا جیندا
مرن دے بعد مگر گھڑے دا بہوں ارمان کیتا گئے

(مصطفیٰ خادم)

حسن کوں کیتا ہے راضی عشق کیا کیا وچ کے
دین و ایماں وچ کے ، کعبہ کلیسا وچ کے

(سرور کربلائی)

خُدا یا لفظ غیرت کوں مٹا ڈے !
یا میڈے صحن دی دیوار ہووے

(حسین گوہر)

خوف محشر دا کیوں کراں محسن
کوئی نہ کوئی انتظام تھی ویسی

(سید محسن نقوی)

خُدا میڈا میڈی وی پوی سمجھدائے
میں کیوں اپنی لے نوں حجازی کریاں

(سید نصیر شاہ)

خضر وی راہ ڈکھاوی تاں اعتبار نہ کر
بس اپنی سوچ اُتے انحصار کیتی ونج

(انجم ناساری)

خوشی دے خواب جو ہگی بس ذری یک بندر گھنٹی ہی
خبر نہیں کتنی راتیں دے جگارے ویچٹے پئے گن

(امان اللہ ارشد)

خدا چاٹے جو کیوں کچھ لوک و ت وی صاف دل کائی
توٹے یاریں کوں یاری وچ کوئی کس تک نئے ڈیندے

(شفقت بزدار)

خوش بخت ہتھ تے گئی ایں کہ بد بخت ریت تے
اے ہنج اکھ دے شاہرتوں ہجرت دا حال ڈے

(محمد محمود احمد)

خدا ملدے نہ مسجد وچ نہ مندر وچ نہ گرجے وچ
خدا تاں ہک بھارت ہے جے بھجھ ویسوتاں چچ ویسو

(شا کر شجاع آبادی)

خدا جے تساڈی سمجھ وچ نہ آوے
محبت کوں سمجھو ، خدا ہے محبت

(پر تاپ سنگھ رائا گنوری)

دل دے حال لکھیوں قبر دیاں کندھیاں تے
کفنی دی گنڈھ ہک ڈوکولے ہوون پے

(امان اللہ ارشد)

دَر ہوا کھڑکیندی رہی اے رُوپ پیڈا اذھارتے
رات ساری در گھلینداتے ولیندا رہ گیاں

(شاگر شجاع آبادی)

دولت ہے تاں گھٹیا گالھیں ہیریاں دے مل وکدن
غربت وچ فنکار دی دولت رُل ویندن شہپارے

(انجم لاشاری)

دعویٰ ہے میڈا یار کڈاہیں یاد کریسیں
بے لوٹ ساڈا پیار کڈاہیں یاد کریسیں

(عابد تمیمی)

دل دے دروازے تے تیڈے ناں دی تختی لاڈتی
ہن اتھاں آسی نہ کوئی تیڈی اجازت دے سوا

(سوناخان بے وس)

دم کیتے ہوئے پیر دے کہیں کھیر دے ناں تے
غم خوار کہیں زہر پلایا تاں غزل تھئی

(محمد ظہیر احمد)

دار کیا ، دربار کیا ، کئی پار کیا ، اروار کیا
سین فقیریں تاں تیڈی اکھ دا اشارا ڈیکھٹے

(عزیز شاہد)

دُھپ دادوزخ ، پیاس دی پھانسی تے زہر آلود تیر
سچ دے رستاں تے تاں ہر گام کربل آوٹا

(سید نصیر شاہ)

دل وچ تیڈے خیال دی ایویں ہے چاندنی
جیویں چراغ پلدا ہووے کوئی غار وچ

(نقوی احمد پوری)

ڈھبہ بگیا ہے تیز بارش توں میڈا کچا مکان !
لوک خوش ہن این دفعہ فصلیں کوں بہتر ڈیکھتے

(اقبال سوکڑی)

ڈھیر کوئی شے وی ٹھیک نی ارشد
یاری ودھ ودھ کے ویر تھی گئی اے

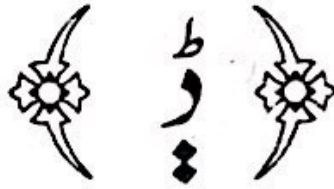
(امان اللہ ارشد)

ڈار نکھری کونج شالا ڈار تیں پہنچی ہووے،
جیرٹھے راہ کولوں گزر ٹا ہس، شکاری ڈھیر بہن

(سرور ک بلانی)

ڈھلدی عمراں ہک ہتھ نال مُصلہ ہے
پے ہتھ ایج اُستاوے ہوندن، سمجھا کر

(ریاض عصمت)

ڈُکھ ، درد تے سولیں دا نہ کھپ قیس کھپارا !
کھیتی اوہا کیڑھی ہے جتھاں جھار نہ ہووے

(قیس فریدی)

ڈُکھاں دی جھولی وچ تاں پلدا سدا پڈھیا
آندے غریب تے نہ بچپن نہ نوجوانی

(سید نصیر شاہ)

ڈُپینہ رات میں کریندا ریہا ہم تلاوتاں
رُخ اوندے میڈے کیتے مقدس کتاب ہا

(نقوی احمد پوری)

ڈُیکھوں تاں سہی کون کیڑھے پانی دیوچ ہے
ساوٹ دو کئی سہکدا تھل بھیح ڈیوے

(سرور کربلائی)

ڈیکھ کہیں دے اُتے نہ بھروسہ کریں
میکوں ڈھلدا پچھاواں اے مت ڈے گیا

(امان اللہ ارشد)

ڈیکھو کمال تھل دے، گھروچ وی حال تھل دے
گھر وی مسافری ہے تھل وی مسافری ہے

(احمد خان طارق)

ڈینہ کوں کھلداں تے رات کوں روندیاں
پیا بھگینداں بخار وارے دا

(عزیز شاہد)

ڈسیجے کیویں ہے جیب خالی اوپال جو تھئے
او ضد کریندن بزار تاٹی ضرور ویسوں

(ریاض عصمت)

ڈٹھم جو اوندا جلوہ نمازاں ریہاں نہ یاد
کوئی اتجھیاں اول شخص دا کافر شباب ہا

(ریاض رحمانی)

ذہن ہُن اتنا توانا تھی گیائے
حادثاں دے اِس توں ڈر ویندے رہے

(سید نصیر شاہ)

ذری جتی ہئی گھلی ہیل بد گمانی دی
وَن اعتبار دا پاڑوں اُکھڑ گیا چھیکڑ

(قیس فریدی)

ذہن باغی تھی گے ہُن مظلوم دا
کھس گھنی ترکش متاں تیریں سمیت

(امان اللہ ارشد)

ذاتی معاملات میڈی ذات کھا گئے
اوندا مطالبہ ہے مراسم بحال کر

(شفقت بزدار)

رزق ڈوہاں کوں ڈیندے رازق لیکن طور نرالے ہن
تیڈے ہتھ وچ پھل محنت دامیڈے ہتھ وچ چھالے ہن
(قیس فریدی)

رستے دا جد آپ تعین کیا ہے
سید جی وت آساں کیا تے مشکل کیا ؟
(سید نصیر شاہ)

روہن نال جے یار ملے تاں حیدر جی
رت دی ہک ہک بوند کوں اکھ دا نیر کروں
(ممتاز حیدر ڈاہر)

رُل گیا ہے اہج دا شاعر شہرتیں دے شور وچ
مطمئن ہے آپٹیں سوچیں کوں بستیا رچ کے
(امان اللہ ارشد)

رُلدے بدن کوں ڈھیر بلندی نصیب تھئی
 جانی اسا کوں دار چڑھاوٹ دا شکریہ
 (ریاض عصمت)

رُکھی سگھی مل ونچے تاں کھا گھندے ہیں
 نہ تاں پاٹی پی کے رات لنگھا گھندے ہیں
 (افضل عاجز)

رب چاٹے کیں زہر پلائی اے
 آپٹے آپ کوں ڈنگدا راہنداں
 (محمد مظہر نیازی)

رات کوں ہک چن دی چٹی چاندٹی
 راہ ڈکھایا ہے اسا کوں توڑ دا
 (فیض بلوچ)

ریت دی اچاٹتے بھانورے نیں طور دے
 جعفری دیں اکھیں وچ دنگ دنگ زندگی
 (شیر افضل جعفری)

زمیں دے خداواں توں فارغ تاں تھیواں
خدا آسماناں دا راضی کریاں

(سید نصیر شاہ)

زندگی پاٹی دا ہک نی چھٹن ونچے انپکلیں وچوں
زندگی اوکھا سفر ہے کہیں نہ کہیں دا یار تھی

(اقبال سوکڑی)

زمانہ تاں بناناں مطلب خدا کوں بھل ویندے ارشد
اتھاں وت یاد کہیں کوں کتھ کوئی انسان رہ ویندے

(امان اللہ ارشد)

زر مال ہا تاں نال ہا یاریں دا ہک ہجوم
پھمکو تھیاں تاں تھی گئے سنگتی پرے پرے

(شفقت بزدار)

زمانہ پیار کوں بزدل سمجھدا چئے انجم
توں اپٹے آپ تے پابندیاں نہ لاویں ہا
(انجم لاشاری)

زندگی کوئی چھاں ہووی لحظہ میں سکھ دا ساہ گھناں
پندھ دھپ دے ڈیکھ میڈی رُوح تے چھالے کرڈتن
(حسین گوہر)

زُلفاں دی لٹ کوں مکھڑے توں ول ول ہٹانہ توں
نانگن ہے ایں تاں کھیڈٹے سونے دی کھاٹ تے
(ریاض رحمانی)

زندگی بک ترس کر شاگردی سنگت چھوڑ ڈے
سہہ نی سگدی ہن طبیعت تیڈے اوکھے بار کوں
(شا کر شجاع آبادی)

زندگی توں شاید ڈر گئے ، اُشتر کتھاہیں مر گئے
مدت کنوں ملیا وی نہیں اہدا وی ہا بچدے نئے
(عبدالرشید اُشتر)

سچِ اَلَاوِثِ دَا فِقْطِ مَجْرَمِ هَاں مِیْنِ
پھس گئی ہے ساری وستی قہر وِچ
(سرور کربلائی)

سنگسار کرو پر جے کوئی عار نہ ہووے
پتھر اوہو مارے جو گنہگار نہ ہووے
(قمیس فریدی)

سچِ اَلَاوِثِ دے عیوضِ ملے جے قدر
دار بہتر ہے سارے مقامیں کنوں
(مصطفیٰ خادم)

سرگھن کے نکلدی ہے محبت دی بیماری
ایں واسطے غمِ خوارِ زوا کانسے پچھدے
(بشیر غم خوار)

سوچیں تاں بہوں دور ہیں سالیں دا سفر ہے
جے یاد کریں صرف اشارے تے کھڑے ہیں

(امان اللہ ارشد)

سُچاک سوچیں کوں رات کالی لکانہ سبکسیں
اساڈی دھرتی تے سچھ نکلسی ، اخیر ہک ڈینہ

(ریاض عصمت)

ساڈی عادت بندگی والی پتھراں دے کم آئی ہے
جھا جھا اساں سجدے کیتے ونڈیاں اساں خدایاں ہن

(سید نصیر شاہ)

سمجھا میں تیڈے پیار کوں ڈکھ درد دی دوا
تیں کیوں نہ کیتے غم دے اتارے ، جواب ڈے

(مجبور عیسیٰ جیلوی)

سہم گے شیت سینے وچ تیڈی سک دا سمندر وی
جو ظاہر ہن اکھیں کولوں کوئی طوفان نہیں تھیندا

(عبدالرشید اشتر)

سوز حق گالھ جے آکھی تاں زمانہ سُن تے
وانگ سقراط دے وَت زہر پلیسی تیکوں

(ہیراندسوز)

ساڈے قصے پہوں دردیے ہن
ساڈے حال تے جگرے ہل ویندن

(مخمور قلندری)

سچے دلاں دی آہ توں پتھر پکھر وچن
کیڑھا اکھیندے یار مناوٹن محال ہے

(انجم لاشاری)

سُر وچ بھانویں گر وچ کوئی نہ
گاؤٹن تیڈے گاندا ہاں میں

(ندیم عباس بخاری)

بجھ چندر اتے تاریں میکیوں سجدہ کیتا ہا
خامر او میڈا خواب بھراویں توٹی آگے

(ارشاد نامر)

شہر والے گھن گئے سارے کھڈوٹے شہر ڈو
ہن میڈی وتی دا ہر ہک پال خالی کھیڈو دے

(اقبال سوکڑی)

شیت مرتے بھل ونچاں اوقات کوں
میکوں دنیو نہیں لیریں سمیت

(امان اللہ ارشد)

شہر دے ہک معتبر دا وت سنیہا مل گیا
سچ الاون چھوڑ ڈے یا شہر شفقت چھوڑ ڈے

(شفقت بزدار)

شکر ہے شاعر ہے پر شہرت دا بگھا نہیں ریاض
ورنہ کئی نا اہل اچکل صاحب دیوان ہن

(ریاض رحمانی)

شے دا ہر حُسن شے دے اندر ہے
لا مکاں وی مکان جہیں شے ہے

(عزیز شاہد)

شکر ہے نقوی جو میں محتاج شاہاں دا نمہیں
شعر آہاں ، میں ہاں شاعر آپٹے دربار دا

(نقوی احمد پوری)

شہرنوں گھیرا ڈوریاں کندھاں
فریاداں بے کار او سائیں !

(سید نصیر شاہ)

شہریں دا ایویں رہ گیا ماحول تاں حضور !
انسان ونج تے رہسے ولا جنگلیں دے ونج

(ممتاز حیدر ڈاہر)

شالا سرتے ہمیش رہ ونجے
ماء دا سایہ دُعا دے وانگوں ہے

(محمد مظہر نیازی)

صحرا دی دُھپ تے سم کے میکیوں آسرا ڈتس
میڈا پچھاواں میں کنوں ودھ بد نصیب ہے
(سید محسن نقوی)

صرف احساس سب دا سانجھا ہے
نہ تاں ہر کہیں دی مونجھ ذاتی ہے
(عزیز شاہد)

صحرا بٹا ڈتے کہ سمندر بٹا ڈتے !
جو کجھ بٹا ڈتے تیڈی یاری بٹا ڈتے
(قیس فریدی)

صدق دل نال جے یاد انجم کرو
میل وی سگدے خُدا، رات دی رات وِچ
(انجم لاشاری)

صرف سچ گالھ نی آلا سگدے
اتھ کے گنگے ، کمال گنگے ہن

(امان اللہ ارشد)

صرف ناں ہے باقی اچکل پیار دا !
کئی وی کہیں دا یار نی ازمنی وداں

(شما کر شجاع آبادی)

صورتاں عنوان ہن کردار دی تحریر دیاں
میں تاں دل دا حال پڑھ گھندا ہاں چہرہ ڈیکھتے

(ریاض رحمانی)

صدا دے حرف وی ہک ڈینہ ختم تھی ویسن
ہوا دے صفحے تے لکھسوں عبارتوں کے تیں

(ممتاز حیدر ڈاہر)

صحابی یار سورج دا کوئی اتنا تاں سمجھاوے
کتی پیکر پچلنے ہن اچو کا ڈینہ ڈھلن اتوٹی

(مصطفیٰ خادم)

ض

ضرورت توں زیادہ شور شہنائی دا تھیندا پے
نکلسی شیت شفقت دا جنازہ شام توں پہلے

(شفقت بزدار)

ضروری نی جو منہ دے نال اپٹا ڈکھ سٹاوے گئی
پنھیں لکھٹیں کنوں وی درد دا اظہار تھی ویندے

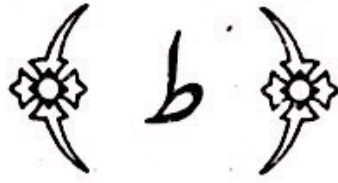
(قیس فریدی)

ضد زیور وچ نیر نگینے جڑ کے جڑ کھن
قسمت سیتی تھین سکندر نین پیاسے

(مصطفیٰ خادم)

ضرورت پئی ہے تھوڑی جئی
پہوں اہ یار پرکھئے بگن

(امان اللہ ارشد)

طبیعت کوں ایہو جہاں حادثیں حساس کر چھوڑیئے
جو دل وی دھڑکدے تاں موت دا ڈر جاگ پوندا ہے

(ارشاد خاتم)

طوفان ڈے ہے منہ تے کنارے تے کھڑے ہیں
لب چول نہ توں تیڈے اشارے تے کھڑے ہیں

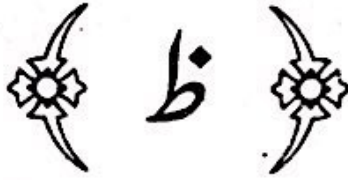
(امان اللہ ارشد)

طارق اے حیاتی اتے کم بخت جوانی !
میں ماٹی جیویں ماٹی ، اے ماٹی نہ چکھی کر

(احمد خان طارق)

طلب جیندی اساڈا جسم چور چور کر ڈتے
اساڈا اوندرا رابطہ اچھن • خیال نال ہے

(ممتاز حیدر ڈاہر)

ظلم اُتے خاموش جو پٹھا او گونگا شیطان
اُس نوں وی تاں سمجھا ویسی ظالم نال شریک

(سید نصیر شاہ)

ظاہر تاں کوئی فرق نہ اہ وچ ہے نہ کل وچ
شامل ہے فقط حُسن تیڈا میڈی غزل وچ

(اقبال سوکڑی)

ظالم دا ظلم آکھ نہ جابر دی جفا آکھ
ہر گال کوں بس دُنیا اتے اپنی خطا آکھ

(سرور کربلائی)

ظالماں ! کیس نہ کیس نال یاری لگی
کوئی عاشق میکیوں بد دُعا ڈے گئے

(محمور قلندری)

ظہیر وعدے تے قائم راہندے، اے یاد رکھیں
 پیڑاوی راہوے میڈاوی راہوے، اے تھی نی سگدا
 (محمد ظہیر احمد)

ظلم کیتائی تاں چلو اتی رعایت ڈے ڈے
 ساکوں لاشیں اُتے رووٹ دی اجازت ڈے ڈے
 (ارشاد خامر)

ظالم دے اڳوں سرکوں جھکاوٹ دی ادا سٹ
 ظالم دے اڳوں سرکوں اٹھاوٹ دا مزہ چکھ
 (نجیب اللہ نازش)

ظلم دا آخر آنت وی ہوندے
 ایہ پاٹی تل لگ تے وہندے
 (ممتاز حیدر ڈاہر)

ظلم نہیں میڈے مسیحا کوں میڈے دشمن ڈسن
 رحم دے قابل ہے حالت ہجر دے بیمار دی
 (مصطفیٰ خادم)

عمر اسی سال دے لگ بھگ ملی
زندگی دے چند لمحے ناں ملے

(سید نصیر شاہ)

عمر گزار چھوڑی ہے کچے مکان وچ
شاید اساڈی قبر تے پکا محل بٹے

(اقبال سوکڑی)

عدل دی چوکھٹ تے آخر مر گئی گنگدام چیک
ظلم دے دربار وچ کوئی قہر دیاں گالھیں کروں

(عزیز شاہد)

عظیم لوکاں دے سر سدا، سر بلند راہندن
انہاں دے سر، نیزیاں تے چڑھ کے سفر کریندن

(نصیر سرمد ساروی)

عجب مزاج زمانے بٹا ڈتے دل دا
خوشی تے نیر وہیندے غمی تے کھلدا ہے

(قیس فریدی)

عجب ہے زندگی ارشدا تھاں بے سوچ لوکیں دی
پیا ہر شے سلامت ہے چھڑا احساس مر گیا ہے

(امان اللہ ارشد)

عید دے ڈینہ کجھ اتجھے وی بے کس ہوندن
گل وچ اپٹیاں باہیں پا کے سم ویندن

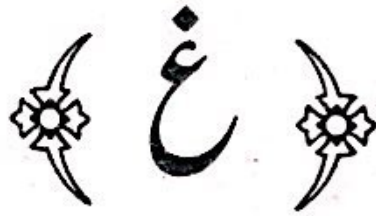
(حسین گوہر)

عجیب اندر دی ہے بیماری ڈسا نہ سگدا
دوا تاں لبھدی ہے میکیوں ہر جھا شفا نی لبھدی

(محمد منظر نیازی)

عامر میکیوں تاں دُنیا خوشحال ہے سمجھدی
اے تاں میکیوں خبر ہے کیویں ودا نبھینداں

(محمد اقبال عامر)

غیر کیٹے تاں تیڈی دیوار وِج در بن ویندن
میں کیٹے تاں بن گئی ءِ دیوار دروازے اُتے

(امان اللہ ارشد)

غریبیں کول اے روزی دے تھکیرے نی ٹرن ڈیندے
گریڈے توں قبر تیں فاصلہ بس مختصر ہوندے

(حسین گوہر)

غزل میڈی دے ہر مصرعے دی سج دھج
تیڈی اجرک دے ہک ہک پھل دے وانگول

(شفقت بزدار)

غریب جاٹ کے ہر چندر چھوڑ گئے میکوں
غریب جاٹ کے غربت وی ساتھ سٹ گئی اے

(عزیز شاہد)

غم خوار دل کڈو کٹاں پتھر تھیا ودے
ڈیکھاں سیڈا کمال کوئی زخم ڈے کے ونج

(بشیر غم خوار)

غیرت دے عزادار اساں لوک ہیں راشد
ہر کرب دے کربل دا پتہ ڈیندے ودے ہل

(سعید راشد)

غم ازل توں مُرید ہن ساڈے
ہک روایت ہے چلدی آندی ہے

(محمور قلندری)

غرضان نال کریندے عرضاں، غرضان سب توں بھیریاں مرضاں
مطلب پا جھ نہ نیڑے لکدے تیرے تے ہُشیارے لوک

(مجبور عیسیٰ جیلوی)

غلامیں دی غلامی توں متاں رب سیں بچا چھوڑے
کہیں شعلے ایچ گم تھی کے شرارے بن ونجوں توں میں

(عبدالرشید اشتر)

فضا چُپ ہے نہ چُپ رہ پول جانی !
 میڈا محسن تیڈیں گالھیں تے مردے

(سید محسن نقوی)

فکر ہے بس تکمیل اچ نقص نہ رہ ونچیں
 ورنہ تینوں چھوڑا وی جا سگدا ہے

(سید نصیر شاہ)

فہرست میڈے گناہیں دی ول بٹائی گئی
 جڈاں جو قیس میکوں دوزخیں دا ڈر نہ ریہا

(قیس فریدی)

فقط ہوں سر اُتے دستار ہووے
 جیرٹھا چادر دا ذمے دار ہووے

(حسین گوہر)

قیس اساں او سو جھل سوچ دے پاندھی ہوں
 سجھ وی ساڈی انگل پکڑتے تے ٹردا ہے

(قیس فریدی)

قالے دی دھوڑ آخر اوندی بڈی ہے کفن
 ساتھ جہڑا ڈے نہیں سگدا وقت دی رفتار دا

(نقوی احمد پوری)

قصے ٹردے رہ ویندے ہن پر کجھ لوک
 پالیں کوں قصے سٹوا کے سم ویندن

(حسین گوہر)

قاصد ہے انقلاب دی خادم تیڈی غزل
 پھاسی سزا ہے تیں جھنیں حاضر جواب زی

(مصطفیٰ خادم)

قد توں میڈے نال ملا نہیں پاویں گا
پہاں بھار کھلوتا ہیں تھک جاویں گا

(سید نصیر شاہ)

قلم آندس ڈیراوردیں جڈاں بھر دیں ہوئیں سلھیں تے
مُصور آپ پٹھا آپنے شاہکار تے روندے

(امان اللہ ارشد)

قیس تے فرہاد کوں ساڈا سلام
تیڈے ساڈے حوصلے ہن ہی طراں

(غیور بخاری)

قہر قہرتوں گزرن کیتے قہر دے کرٹے کرٹے پوندن
قہر ایویں نہیں گزرن ڈیندے خوشبو وانگ گزرنا پوندے

(عبدالرشید اشتر)

قصیدے کیا اساں کہیں خان دے، سلطان دے لکھٹن
توٹے جو مرثیے لکھٹن مگر انسان دے لکھٹن

(سرور کربلائی)

کیا تھی بگیا جو کیتے محبت دا میں گناہ
 اتھ کیا نہیں۔ پیا تھیندا ثوابیں دی آمشام
 (قیس فریدی)

کتنا حیرت ناک منظر وقت دے پردے تے ہے
 میڈے سردے نال سورج وی سوانیزے تے ہے
 (سید نصیر شاہ)

کئی فقیریں سُخاڻ پاتی ہے
 تیڈا در وی کمال ہے مُرشد
 (امان اللہ ارشد)

کہیں مجزوب دی حجرے دیوچ جیویں گزردی ہے
 کریندا پیا ہے دل ساڈا ایویں گزران سینے وچ
 (ارشاد خاتمہ)

کچھ سکے پھل کہیں دی محبت دی یاد ہن
اڈ پگئے اوہے وی قبر میڈی توں ہوادے نال

(انجم لاشاری)

کتنے ضدی تے بے ادب ہاسے
اکھ ملایو ادیب تھی گئے ہیں

(شفقت بزدار)

کہیں دے جھاتی پاوٹ تے بے شول نہ تھی
چھوٹی کندھ دیاں اے بے پردیاں ہوندین پیاں

(عزیز شاہد)

کیا علم یزیدیں کوں وفا چیز ہے کیڑھی
اے رسم سمجھدے تاں علمدار سمجھدے

(محمد محمود احمد)

کوئی وی برہوں دی بھاہ پلدی کوں وسمیندا نہیں
آوٹے جیں بھڑکدی تے تیل پاوٹ آوٹے

(مشکور قطب پوری)

کیا اسماں دعوے کریندے شہنشاہی دے بچن
سگرٹاں جے مک بگیاں تاں خالی کھیسے تھی گئے

(مظہر قلندرائی)

کتنا کافر ہاں یزدانی
ڈھولے ڈو کنڈ کیتی پٹھاں

(عبداللہ یزدانی)

کامیابی دے گر اونویں تاں ڈھیر ہن !
ایندا پک خاص گر جی حضوری وی ہے

(پرتاب سنگھ رانا گنوری)

کنڈھی دے کاغذیں تے کریندا ہے شاعری
میڈے اداس گھر دا اندھارا ادیب ہے

(سید محسن نقوی)

کسے نوں یاد رکھٹا وی ضروری ہے منیندا ہاں
جے ہر ویلے او یاد آوے، بھلا وٹن وی ضروری ہے

(مظہر نیازی)

گزرِدا وقت نشانیاں چھوڑیندا گے حیدر !
اساڈے چہرئیں تے لیکے نتاں اے کیا دے ہن؟

(ممتاز حیدر ڈاہر)

گر زندگی دا بگولٹی جیکر تاں ہنج کوں پھول
کر بل دے واقعات دی جامع کتاب ہنج

(حسین گوہر)

گلاب ڈٹھم تے چن وی ارشد
مگر او چہرہ کمال چیز اے

(امان اللہ ارشد)

گزر دی تاں اونویں وی خیر پئی اے
سوا تیڈے گزر دی نہیں نظر دی !

(عزیز شاہد)

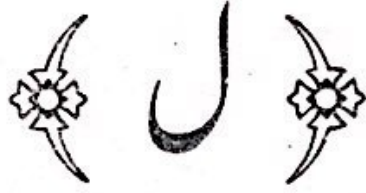

بگلیاں دے لکھ چُن چُن اپٹیاں اکھیں نال چُمینداں
متاں ہوون میں وانگوں آسمانوں ڈٹھے تارے
(انجم لاشاری)

گولٹا جو ہے تیکوں بس گولٹے
زندگی ساری توٹے ڈھولن لگے
(مصطفیٰ خادم)

گل نہ پیا ملل دا چولا میڈے گل دا ساتھ ڈے
ظالما! تیں تاں اتھاہیں پوہ دے پالے ڈیکھٹن
(امان اللہ ارشد)

گاوٹے گاؤن خوشی دا جھل کے ہنجوں دی تندر
شاگر آج میں حوصلے دا حوصلہ آزماوٹے
(شاگر شجاع آبادی)

لفظ پکو پر ورتن دا ہے اپٹا اپٹا پچ !
پتھر وانگوں ذہن تے لگدے ناداناں دے پھل

(سید نصیر شاہ)

لکھن میں جڈاں اپٹی دھرتی دے نوے
فلک دے عزادار ناراض تھی گن !

(امان اللہ ارشد)

لفظاں دے سمندر چوں ہک لفظ تے روئیں
او لفظ ہا انکار ، کڈاہیں یاد کریسیں

(عابد تمیمی)

لوک تاں تیلی کوں وی تھمبھا بٹا ڈیندن اتھاں
آپٹے قد توں اچی میں نال دلداری نہ کر

(قیس فریدی)

لُرکدی ہوئی ہیل ، کُن مِٹ ، چھنڈی جھانجھر تیڈی
 بگنیں بھل تارے وی اپٹی چال آسائیں اُتے

(عزیز شاہد)

لفظیں دے بارشیں دی پیمبر ہے چاندنی
 اے چُپ چُپا تا چندر غضب دا خطیب ہے

(سید حسن نقوی)

لفظ زخم بٹن ویندن توں نہ زخم لاویں ہا
 گالھ کرتے سوچیا ہئی سوچ تے آلاویں ہا

(ممتاز حیدر ڈاہر)

لوک تیڈے چندر چہرے کوں مُسخر کر گئے
 میں چھڑا آسمان دے تارے لہیندا رہ گیاں

(شکیل پتانی)

لکھاں منظر اساڈی دید دے درشن دی سِک اِچ ہن
 تیڈے نیناں توں نکلوں ہاتاں کہیں منظر دا سوچوں ہا

(جاوید آصف)

لوک بھائیوال چھڑے عیش خوشی دے بڈن
کون آندا ہے بھلا درد ونڈاؤن کیتے

(نصر اللہ خاں ناصر)

لڑ پکڑیا ہے میں سبقت بغداد دے واسی دا
پانہ پکڑتے چوریں دی سیں قطب بناڈیندے

(مشتاق سبقت)

لیکھاں لکھی کھیڈ سمجھ کے
لوکی ڈکھڑے ساھندے رہندن

(محمد سلیم احسن)

لال لال انگلیاں ، گولیاں گتاڑیاں
ہس کے چھیڑدی ہوئی انگ انگ زندگی

(شیر افضل جعفری)

لازم نہیں محبت کیتے مخصوص علاقہ
ممکن ہے جتھاں پیار اوہو پریم نگر ہے

(مصطفیٰ خادم)

محسن ہجر دی رات کوں ہنج دی زکوٰۃ ڈے
 اے بے سہاگ رات ازل دی غریب ہے
 (سید محسن نقوی)

مکدے نیں اے پینڈے تے او ملدا نیں !
 پتے لکھ کے ڈتے اُس شہ رگ دے ہن
 (سید نصیر شاہ)

میں سقراط تاں کینھی حیدر
 ول کیوں زہر پلاوٹ پئے وگن
 (ممتاز حیدر ڈاہر)

میڈا مولا اونکوں سکھ دیاں نندراں ڈے !
 جیں ساڈی اکھ نال جگارے پدھ چھوڑن
 (امان اللہ راشد)

میں تریہہ کوں پینداں اے زندگی بچھ میں کون تھینداں
غریب لوکیں دیاں کچھیاں مفلس بھارتاں ہن

(عزیز شاہد)

میڈے روح کوں میڈے جسم اچ ایویں ہک خوف رہندا ہے
جیویں ہک خوف ہر ویلے کرایہ دار تے رہندے

(ارشاد خاں)

میڈا مولا میڈیں پاہیں کوں عالمگیر طاقت ڈے
جو میں انگلیں اٹھینداں دہر دے پروردگاریں تے

(حسین گوہر)

میڈے پالیں دے محرم راز فاتے ہن
جے ہمسائے سکندر ہن ، تاں ہوون پے

(شفقت بزدار)

میڈے ساہ ساہ تیڈے نانویں میڈی زندگی دا وارث توں
میں تیں توں جان واراں نہ ، اے میں توں جان نہیں تھیندا

(عبدالرشید اشتر)

میں بے وفاہاں منینداں مگر توں اے تاں ڈسا
میں بگھے پیٹ دا دوزخ بھراں کہ پیار کراں؟

(قیس فریدی)

میڈا مالک میں ڈو روزی براہِ راست بھیجا کر
میکوں دھرتی دے کارندے دی نیت صاف نہیں ڈسدی

(مصطفیٰ خادم)

میڈا رازق رعایت کر نمازاں رات دیاں کر ڈے
جو روٹی شام دی پوری کریندیں شام تھی ویندی

(شا کر شجاع آبادی)

میڈے ویہڑے چمبا کنڈڑے ڈیندا ہے!
تیڈے رستے پھل پھل ڈیندیاں چنڈیاں ہن

(محمد سلیم احسن)

میل شیشے دے من تے وی آ ویندی اے
روز شیشے کوں مکھڑا ڈکھایا نہ کر

(مشکور قطب پوری)

میں تاں مرساں وی تیڈا ناں گھن تے
توں اے آہدیں تیکوں بھلا ڈیواں

(انجم لاشاری)

مجبور کوئی. اپٹیاں مجبوریاں ڈسا!
کھڑی بگلوں ڈتے نہ سہارے جواب ڈے

(مجبور عیسیٰ خیلوی)

منزل تے ونج اپڑن وس دی گال نہیں ہوندی
کیں کیں ویلے راہ ایچ بھلٹا پو ویندا ہے

(مظہر نیازی)

متریں یاریں کوں کیوں راٹا ملوں!
وَدھدے ویندن روز بھاڑے، کیا کروں

(پر تاپ سنگھ راٹا گنوری)

مظہر ہر کوئی مونڈھیں تے گھر چا کے نکھتا ویندا ہے
اے جہیں چھیل اے شہر دے سب دیواریں متھے ٹیک ڈتے

(مظہر قلندر اٹھی)

نجومی نہ ڈراوے ڈے اسا کوں بد نصیبی دے !
 جڈاں ہتھاں تے چھالے پئے لکیراں خود بدل ویسن
 (شاگر شجاع آبادی)

نفرت تاں ہئی ڈوہیں کوں مگر جان کیا وجہ !
 کیتا قبولِ پیار پرایا نہ تیں نہ میں
 (عزیز شاہد)

نہیں سوکھا اسا کوں ہن مٹاواں !
 اساں پتھریں اُتے اُکرتج پگئے ہیں
 (امان اللہ ارشد)

نفرت دی دُھوں اندھار اندھاری دے باوجود
 ایثار دے چراغ کوں پلدا ڈٹھے اساں
 (قیس فریدی)

نہ ملدے چیتھڑے کیس نوں جو اونگا بدن کجے
چڑھیندے پئے نے نویاں چادران کوئی مزاراں تے

(سید نصیر شاہ)

بھہ ویندی ہے زندگی ہک ادھ جیکر دشمن ہووے
کیا کرے پیکس او جیندا گھر دا گھر دشمن ہووے

(سید مہجور بخاری)

نکھر گئیں کون خدادے واسطے وس تک نئے ڈیندے
جیرہا در چھوڑ ڈیندے ہیں ولا دستک نئے ڈیندے

(شفقت بزدار)

نہ میں یوسف نہ میں کنعان دا واسی خبر نہیں کیوں
میڈا قاتل میوں مقل توٹی گھن آئے بھرا بن کے

(حسین گوہر)

نہیں شاعری کھیڈ پالیں دی راٹا
اتھاں ہک تھیندا ہے لہوتے پسینہ

(پر تاپ سنگھ راٹا گنوری)

وِکدے نہیں سدا یوسف آزمائش ہے رب، دی
اے مصر دا بازار، کڈاہیں یاد کریسین

(عابدتمیمی)

وَسے طارق تیڈی ٹاھی توں ٹاھی نال وِسدا رہ
نہ سرکولوں کڈی تھیون چکھانویں دور ٹاھی دے

(احمدخان طارق)

ولا ہے وعدہ اہچ اوندلا ولا میں تانگھ وِچ کھڑاں
خدا کرے جو اہچ اونکوں ولا نہ گال بھل ونجے

(امان اللہ ارشد)

وفا، خلوص، محبت تے پیار دے زیور
خبر نہ ہئی جو دکانیں تے گالٹے پوسن

(قیس فریدی)

وقت کڈاہیں رُکیا ہے جو رُک ویسی
آوٹن والے ڈُکھ وی آخر ٹلٹا ہے

(سید نصیر شاہ)

وقت آسی ایندی تاریخ زمانہ لکھسی !
ہک محل پیار دی عظمت دا اُساری ویندوں

(نقوی احمد پوری)

وَل آوے ہا گزریا ویلھا
وقت کوں ڈیوے کوئی بھرکائی

(محمور قلندری)

ویندا ڈٹھے میں چوڈویں دے چندر کوں ریاض
دلبر دے رُخ توں چاندنی دی ویل گھول تے

(ریاض رحمانی)

وت کوئی منکر ہے رب دی ذات دا
وت غزل کعبے تے ٹنگٹی پئے بگئی

(اقبال سوکڑی)

بُن آہدیں کیں ادب کوں بزاری بٹا ڈتے
تیں خود تان جاہلیں کوں لکھاری بٹا ڈتے

(قیس فریدی)

ہزاراں حادثیں دے تیر میں تک پچ نہیں سگدے
میڈی ماء دی دُعا میں تے بٹی نت ڈھال رہندی ہے

(امان اللہ ارشد)

بُن وی کئی گال چا کرے اوندی
گالھا دل ہے دھمال پا ڈیندے

(عزیز شاہد)

بُن ضرورت کہیں حسین دی ہے
سارا ماحول اے کربلا وانگے

(ممتاز حیدر ڈاہر)

ہتھ قلم تھئے تاں خادمِ خدا جی چھڑائے
جی حضوری کنوں ، ست سلاٹیں کنوں

(مصطفیٰ خادم)

ہک واری بس ملی ہے جے سو وارِ میل ونجے
جندڑی کوں سوہٹے یار توں واراں ولا ولا

(محمد سلیم احسن)

ہٹن تئیں سجداں دی لچ رکھٹی
اساں آٹن جیناں ٹیکیاں ہن

(سید نصیر شاہ)

ہجر ای سبب ہا موت دا، وصل ای سبب ہے موت دا
مِلدا جے نہ مُردے ہا سے، میل پئے ولا، بچدے نِسے

(عبدالرشید اشتر)

ہتھ پدھیندے ہتھ نی چیندا جیرھا ظالم دے اگوں
اوندی شاگر سوچ وچ تقدیر کیوں بدنام ہے

(شاگر شجاع آبادی)

پک جیندا گھر کوں سکدا پئے
سے قبریں پونے گچ محسن !

(سید محسن نقوی)

پک مقدس کتاب دے وچوں
او بدن اقتباس ہے جیویں !

(ستیا نند جاوا)

ہر ساہ ہے سزا مونہوں منگی موت دا سرور !
جیوٹ دا ودے چاتی ہیں الزام اسناں اوک

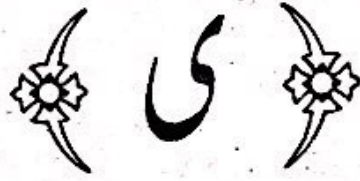
(سرور کربلائی)

ہن تان کئی ہنج وی نہیں لہندی پلکین وی پوڑی کنوں
بند ہن کئی سال توں اکھ دے چوہارے دوستو!

(حسین گوہر)

ہئی مان کین کوں اپٹیاں وفاواں تے ہر گھڑی
کیتے وفا توں کین چا کنارے جواب ڈے

(مجبور عیسیٰ خیلوی)

یوسف نے ہر شخص خریدن کوں نہ اُلرے
وِکدے ہیں تاں وِک ویندے ہیں بے دام اساں لوک
(سرور کربلائی)

یا او وقت ہا جو میں ہسوار ہم جبریل دے پرتے
یا اے وقت اے گلی دے لکھ کنوں وی آسرا منگداں
(اقبال سوکڑی)

یاراں تے اِتار نہ کر
کچیاں کندھاں کولوں ڈر
(سید نصیر شاہ)

یاد کیتم تاں سامنے آ گئے
تیڈے غم دی وڈی حیاتی ہے
(عزیز شاہد)

یار ہے جو کچھ کیتا ہس ٹھیک ہے
یار جو ہے ، یار دا کیا سوچتا

(امان اللہ ارشد)

یا ریں وانگ وِسار نہ ڈیوے
اتجھا وی پک دشمن دھاروں

(مصطفیٰ خادم)

یا دی اوندی ، اوندے وانگوں ہے
پک تھیا وصل تے وچھوڑا ہم !

(محمد سلیم احسن)

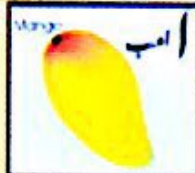

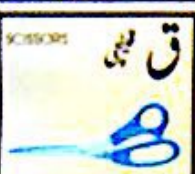

یاوت ساڈے پالیں دے وی نویں کپڑے ہونون
یاوت ایں کر، ات واری اے عید شوال نہ تھیوے

(ریاض عصمت)

یا د رہسی جے تائیں ہانیل تے قانیل دی
اوتائیں تاں ہک بھرا ڈوجھے بھرا کوں مارٹے

(عبدالرشید اشتر)

سرائیکی قاعدہ

FAN پکھا 	CAT بلی 	DUCK دوک 	MANGO امب 	NEST آنکھن
LEG پجھ 	LOCK پنڈرو 	FRUITS ٹٹ 	CAP ٹ ٹوپی 	SCALE ت تگری
CROW ڈو اوارکان 	SPOT و دوات 	MELON خ ٹریزہ 	SMOKING PIPE ح تھ 	SPARROW چ چڑی
TONGUE ز زبان 	PEACH ٹ آڑون 	TRAIN ر ریل 	WOMAN و زبان 	FROG ٹ اڈہ
PARROT ط ٹوٹا 	OLDMAN ض شہید 	BOX ص سندوق 	LION ش میدہ 	EAR OF CORN س ٹا
SCISSORS ق چی 	OLDFAN ف ٹوڑہ 	SHOES خ ٹوٹی 	SPECTACLES ع چھ 	PENSILS ظ ٹوٹ
PEACOCK م مور 	Latvia ل لاٹون 	COW گ گاو 	DONKEY گ گڈا 	PHEON ک کھڑ
FRIEND کی یار 	DEER ہ جڑ 	EGGPLANT و باجاں 	TREE ن ٹٹ 	SHAKE ن ٹٹ

منجانب: جموگ پبلشرز بیرون دولت گیٹ ملتان فون: 061-4511568